

Elizabeth George

Een langzaam stervende zaak

Vertaald uit het Engels door
Miebeth van Horn en Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

4 april

Bodmin en Navax Point Cornwall

Als hij had geweten hoe zijn dag verder zou verlopen, was Geoffrey Henshaw in zijn verre van comfortabele bed blijven liggen, ondanks de onaangename neiging van dat bed om hem op zo'n manier te omarmen dat hij alleen kon opstaan door naar de rand te rollen en daar net zo lang op te blijven balanceren tot hij zich op handen en knieën op de vloer kon laten zakken. Hij wist dat hij een bijzondere aanblik bood als hij zich 's ochtends aan deze onderneming zette. Daar probeerde hij maar niet aan te denken, want zodra hij zijn gedachten toestond die kant op te gaan, belandde hij voordat hij het wist bij de conclusie dat hij best begreep dat er helemaal niemand was om die aanblik te aanschouwen, en dat het onwaarschijnlijk was dat er ooit zo iemand zou zijn – tenzij en voordat Freddie's ouders 'over de brug kwamen', zoals zij de toestand die zijn leven compleet op zijn kop had gezet graag onder woorden bracht. Maar zoals de zaken ervoor stonden, had hij geen vooruitziende blik (aangezien iemand die dat wel had, onmiddellijk had ingezien dat toegeven aan de aantrekkingskracht jegens je leerling tot niets goeds kon leiden), dus rolde hij uit bed, maakte zich op voor wat met één blik uit het raam zo te zien een mistige dag zou worden, en ging op weg naar het zuiden zonder te weten wat hem te wachten stond.

Toen hij eindelijk op zijn werkplek arriveerde, voelde hij zich een man die op de rand balanceerde van de totale – geestelijke, welteverstaan – uitputting, aangezien hij het grootste deel van de rit tussen Bodmin en Cornwall EcoMining alles op alles had gezet om niet de haag in te rijden of iets te raken langs de wegen die gaandeweg steeds smaller werden. Tegen de tijd dat hij de afslag naar Truro was gepasseerd, was de mist opgetrokken en brak de zon door, dus hield hij zich voor dat hij ‘van die verdomde ochtend moest genieten’, wat de afgelopen paar maanden zijn mantra was geworden. Die uitspraak maakte deel uit van diverse geboden van het slag ‘wees er nou maar dankbaar voor’ en ‘zet je schouders eronder’, die schimmen uit zijn jeugd waren.

Het was ook zeker zo dat de dag naarmate hij verder reed steeds glorieuzer werd, geschilderd in het soort zonlicht dat spreekt van een lente die eindelijk arriveert na een eindeloze winter met een bitterkoude wind en snijdende sneeuwbuien die op alle denkbare manieren niet alleen zijn geduld, maar ook zijn stemming en zijn kleren op de proef hadden gesteld. Maar nu, vandaag, demonstreerden de laatste wegen waar hij op zijn route over reed dat de lente dan toch eindelijk was aangebroken. De hagen waren nog steeds kaal, maar in de berm bloeide de gaspeldoorn heldergeel, en het sappige nieuwe groen hield de belofte in van de witte bloempjes van fluitenkruid deinend op hun dunne stengels, zoethout, uitbottende braamstruiken, en overal klimop waar die maar even houvast vond. Geoffrey wist dat hij zich opgebeurd had moeten voelen door deze tekenen van de lente en hernieuwd leven. Maar eerlijk gezegd voelde hij zich niet opgebeurd, hoezeer zijn herse-
nen hem dat ook probeerden aan te praten.

Hij hield zich voor – met kracht, mocht hij wel zeggen – dat hij zijn leven echt wel had omgegooid. Aan die persoonlijke, bestraffende innerlijke criticus die dag in, dag uit op zijn schouder zat,

legde hij uit dat hij weliswaar ontslagen was als docent bij de beste middelbare school van Exeter, maar dat hij kans had gezien de bijbehorende publieke vernedering te ontlopen door een positie met uitstekende vooruitzichten – zo benadrukte hij in zijn hoofd – in de wacht te slepen. Hij wees de criticus die hem gezelschap hield erop dat hij zevenentwintig was. Oftewel, hij had ruimschoots de tijd om zichzelf te bewijzen tegenover wie dan ook die benieuwd was naar hoe hij zich redde na de scheiding van zijn vrouw, tenzij hij werd aangereden door een vrachtwagen of een touringcar met toeristen – wat in dit deel van Engeland een stuk waarschijnlijker was. Oké, nu moest hij het even doen met een tijdelijk onderkomen in Bodmin. Oké, hij had een nogal kleine slaapkamer in een B&B die gerund werd door een oude gepensioneerde man die meneer Snyder heette, wiens vrouw ‘enigszins overhaast was overleden’ terwijl ze de was aan het vouwen was (‘ze was net een van de lakens aan het doen’), en die, misschien als gevolg daarvan, niet kon of wilde stoppen met praten, hoeveel signalen Geoffrey hem ook toezond om zijn waffel te houden, er een sok in te proppen, of *shut the fuck up*. Het was een beetje om gek van te worden, maar in elk geval, zo voerde Geoffrey tegenover zijn criticus aan, kreeg hij elke ochtend een uitgebreid Engels ontbijt met thee, cornflakes en grapefruit vers uit blik. ‘Tel je zegeningen, lieverd,’ zoals zijn moeder hem vroeger voorhield. ‘Schouders eronder, verdomme,’ zoals zijn vader nog steeds zei. Dus dat deed hij allebei als hij eraan dacht, maar dat was niet elke ochtend, en zeker niet deze ochtend, nu hij nog steeds achtervolgd werd door het lange telefoongesprek met Freddie van de avond ervoor, en haar smeekbede ‘om ergens af te spreken waar papa en mama nooit achter zullen komen, Geoff’ – woorden die maar in zijn oren bleven klinken zonder dat hij ze tot zwijgen kon brengen.

Hij parkeerde zijn oude Lelijke Eend – het was een wonder dat het geval nog steeds reed, dacht hij – en stapte uit. Heel even bleef hij staan kijken naar de drieteenmeeuwen die boven de kliffen cirkelden, en hij snoof diep de lucht op die zo fris was dat hij gewoon kon ruiken hoe weldadig die zijn longen in stroomde. Hij stond recht tegenover het plaatselijke kantoor van Cornwall Eco-Mining. Dat was ondergebracht in een omgebouwde voormalige machineloods, een drie verdiepingen hoog gerestaureerd geheel van blokken graniet. Het keek uit over de zee en maakte deel uit van een van de vele verlaten kopermijnen in het district. De mijn waar het hier om ging, was ruim honderd jaar geleden gesloten, maar de bijbehorende gebouwen waren er nog: het hoge bouwsel van het pomphuis, de nog hogere schoorsteen, en de ruïne van een ketelhuis waar de stoom was opgewekt die ervoor zorgde dat er water uit de mijn kon worden weggepompt. Er was niet echt meer een toegang tot de mijnschacht, al was er voor wie maar creatief of wanhopig genoeg was altijd nog wel een weg te vinden langs het hek en de slagbomen die nieuwsgierige en roekeloze types moesten buitenhouden.

Bij de toegang tot de machineloods was een paneel aangebracht met een stel zoemers, aangezien er geen receptionist was en die ook niet nodig was. Het was een verzameling administratiekantoren. De algemene medewerkers waren ergens in het veld. Geofreys aanwezigheid deze ochtend was een voorstelling op speciaal verzoek; anders was hij nu bezig geweest met wat hij al maanden deed, namelijk afspraken maken en nakomen met talloze landeigenaren in Cornwall om die over te halen naar een presentatie te luisteren over doelstellingen, intenties, voorstellen en plannen van Cornwall EcoMining.

Hij drukte op de zoemer naast de naam ‘C. Robertson’ en nauwelijks een seconde later hoorde hij Curtis door de luidspreker

blaffen: ‘Ben jij dat, Henshaw?’ Zonder op antwoord te wachten ontsloot Curtis de deur, waardoor Geoffrey toegang kreeg tot de trap. Er was geen lift, en Geoffrey vroeg zich vaak af hoe het kantoormeubilair en andere voorzieningen op hun plek waren gekomen. Natuurlijk waren er wel ramen in de machineloods, maar die waren veel te klein om bureaus en dergelijke door te laten, dus had iemand de boel van verdieping naar verdieping de trap op moeten sjouwen. Geoffrey dankte God op zijn blote knieën dat hij toen nog niet bij Cornwall EcoMining had gewerkt. ‘Loof God voor Zijn kleine zegeningen,’ zou zijn moeder hebben gezegd. Soms zei ze opeens vol enthousiasme ‘Loof God van Wie alle zegeningen afkomstig zijn,’ in plaats van alleen het bevel om Hem te loven. Daar was Geoffrey aan gewend. ‘Ga niet zitten zeuren over dingen waar je toch niets aan kunt veranderen, jongen,’ zou het advies van zijn vader zijn, al sloeg dat in dit geval nergens op.

Het kantoor van Curtis Robertson was helemaal boven in het gebouw, iets wat voor Curtis afhankelijk van zijn stemming iets om over op te scheppen of om over te mopperen was. Deze ochtend zag het ernaar uit dat het opscheppen zou worden, want Curtis stond bij het raam op het noordwesten van het uitzicht te genieten dat zich op een inmiddels heldere dag helemaal uitstreekte van Navax Point tot aan St. Agnes Head, dat zich in de verte tot in de zee verhief.

‘Gods goede aarde,’ zei Curtis tegen het raam met iets wat klonk als een zucht van waardering. Hij draaide zich om, zei met een knik bij wijze van begroeting ‘Henshaw,’ en liet een zo luidruchtige boer dat er ergens in de kamer wel een Duitse herder verborgen had kunnen zitten die met één enkele blaf de stilte verbrak. Hij liep naar zijn bureau en trok de middelste lade open. Hij haalde een pakje maagtabletten tevoorschijn en zei: ‘Trouw nooit met een Indiase, tenzij ze niet kan koken. De mijne kent niet één ge-

recht waar ze niet “nog een snufje van iets scherp aan kan toevoegen, lieverd.” Hij mikte een tabletje in zijn mond en begon er stevig op te kauwen. Geoffrey was onder de indruk. Hij had geen idee hoe zoiets smaakte en dat wilde hij niet weten ook. Tussen het gekauw door zei Curtis: ‘Hoe staan de zaken ervoor?’

Heel even dacht Geoffrey dat zijn leidinggevende het over Freddie had, en hij kon niet bedenken hoe Curtis erin geslaagd was om het verhaal van Geoffreys ongelukkige relatie met het meisje boven water te halen. Maar net toen Curtis vroeg ‘Heb je nog iets bereikt bij de grotere landgoederen? Hoe staan we er wat dat aangaat voor?’ kwam hij tot zijn positieven.

‘We gaan in de goede richting,’ zei Geoffrey, terwijl Curtis bij zijn bureau vandaan stapte en naar een grote kaart van de county liep die aan de muur hing. De kaart was bezaaid met punaises: rode, groene en gele, als een gammel stoplicht dat over het hele gebied lag uitgespreid. Hij tikte op de oostkant van het schiereiland, ergens tussen Penzance en Cribba Head. Hij kuchte en tuitte zijn lippen. Hij zei: ‘Cornubisch graniet, Henshaw. We weten verdomde zeker dat het er is.’

‘Inderdaad.’ Wat Geoffrey er niet aan toevoegde was dat de aanwezigheid van graniet op iemands land geen garantie was dat de eigenaar ernaar verlangde om tientallen boorgaten in zijn land te krijgen op zoek naar het soort waterhoudende grondlaag dat Cornwall EcoMining nodig had. Dat wist Curtis allang.

Geoffrey trok twee ondertekende contracten uit zijn gebutste koffertje, plus eentje dat nog niet was ondertekend, en zei: ‘Deze twee zijn klaar. Het met geel gemarkeerde exemplaar is nog steeds een beetje hachelijk. Dat is alleen voor mineraalrechten, maar ik betwijfel dat het zo productief wordt als wij hopen, tenzij we onze activiteiten uitbreiden en op meer dan alleen lithium mikken.’

Curtis gebaarde dat Geoffrey hem de papieren moest geven. Hij

bladerde ze even door en zei: ‘Zet jij je geologenpet eens op. Wat denk jij?’

Geoffrey zocht naar iets positiefs om terug te zeggen. ‘Er zal een waterhoudende laag zijn, dat weet ik bijna zeker, maar voor de rest blijft het gissen.’

Uit Curtis’ gezichtsuitdrukking was af te lezen dat dat niet het positieve nieuws was waar hij naar op zoek was. Hij zei tegen Geoffrey: ‘Jij neemt niet graag risico’s, hè? Je stelt je reputatie niet in de waagschaal voor iets wat geen zekerheid is.’

Nou ja, dat was niet helemaal waar, als je Freddie in aanmerking nam. Maar Geoffrey wist dat zijn leidinggevende beter nieuws naar zijn leidinggevende wilde sturen, die op zijn beurt een zorgvuldig gekozen selectie van details zou presenteren om het nieuws op te poetsen voor investeerders. Zo zat dat nu eenmaal bij een onderneming die afhankelijk was van fondsen van geïnteresseerde derden die miljoenen hoopten te verdienen aan die belegging. Curtis wilde garanties en zekerheid in een situatie waarin alleen tijd, een forse investering en geologisch onderzoek hem die zouden geven.

Geoffrey zei: ‘Ik zou zeggen dat we er voor zeventig procent zeker van kunnen zijn dat er een forse waterhoudende laag aanwezig is dankzij de granieten onderlaag. Ik durf te wedden dat het ook nog eens pekel is, maar...’

‘De enige manier om daarachter te komen is boren,’ maakte Curtis zijn zin af. ‘Weer meer geld,’ mompelde hij. ‘Jezusmina nog aan toe, wie had kunnen denken dat het allemaal zo traag zou gaan?’

Hij maakte een gebaar in de richting van de kaart. Er waren te veel rode punaises, die een botte weigering betekenden. De gele punaises – die voor diegenen stonden die ‘er nog over aan het nadenken’ waren – boden mogelijkheden, maar niet zo snel als je zou willen. En wat betreft de groene – die aangaven dat alle lichten

op groen stonden – dat waren er veel te weinig. Geoffrey wist dat zonder dat iemand hem dat hoefde te vertellen. Maar hij wist ook dat in een county waar niet eens een fatsoenlijke snelweg was, en waarschijnlijk ook nooit zou komen, de zaken met de snelheid van een gletsjer verliepen omdat dat precies was hoe de bewoners het graag hadden.

Daar werd Curtis enorm ongelukkig van. Geoffrey wist dat de meerdere van zijn leidinggevende hem onder druk zette. Hij wist dat Curtis werd lastiggevalen door een paar investeerders die achter zijn contactgegevens waren gekomen. Ze bevonden zich letterlijk in een water-uit-steensituatie, waarin het water dan wel de onmisbare pekel moest zijn waaraan lithium kon worden onttrokken.

Geoffrey moest er vaart achter zetten. Dit was een kans om zichzelf te profileren als de veldexpert van wie hij wist dat hij die kon zijn. Dus keek hij net als Curtis naar de kaart van de county. Langzaam zei hij: 'Ik ben van plan om alle gele nog eens aan te doen. Ze opnieuw te bezoeken, het nog eens uit te leggen, eens een paar namen te laten vallen van mensen die al meedoen, dat werk.' Dat bracht hem op het idee om te vragen: 'Heb je nog wat van het hertogdom gehoord? Als die lui toestemming geven, komen er een paar honderd mogelijkheden bij.' Want het grootste deel van Cornwall was bezit van de hertog, en de hertog was op zijn beurt praktisch gesproken 'bezit' van de koninklijke familie.

'Dat verdomde achterhaalde systeem,' was de manier waarop Curtis de situatie waarin ze zaten inschatte. 'Dat stel zou de bubbels moeten ontkurken in plaats van nog meer hindernissen voor ons op te werpen. Het is makkelijk verdiend geld voor hen en het kan tot de laatste cent in die verdomde county worden gestoken. Jezusmina, in welke eeuw leven die lui?'

'Hmm, tja,' zei Geoffrey. Hij was geen monarchist en geen repu-

blikein. In plaats daarvan geloofde hij in roeien met de riemen die je hebt. Natuurlijk was hij op die manier in de problemen gekomen vanwege Freddie – door te roeien met de riemen die hij had – maar hij wilde niet dat zijn gedachten die kant opgingen. Dus zei hij: ‘Ik ga nog eens langs bij die tinwasser. Hij is een gele punaise, maar ik denk dat zijn vrouw hem wel naar groen kan overhalen. Het leeftijdsverschil is aanzienlijk, en ik kreeg de indruk dat zij er wel aan toe is om ergens anders te gaan wonen. Ze wonen nogal armzalig.’

Curtis keek naar de kaart, naar de gele punaise vlak buiten het gehucht Trevellas. Op die plek opereerde Lobb's Tin & Pewter al ruim een eeuw. Het was een familiebedrijf dat op een volmaakte plek zat, waar niet alleen naar pekkel kon worden geboord maar waar – en dat was belangrijker – de verwerkingsfabriek kon worden neergezet die nodig was voor het rechtstreeks onttrekken van lithium en die door Cornwall EcoMining was ontwikkeld. Dit proces was zo weinig invasief als maar mogelijk was, en ook nog eens snel en milieuverantwoord. En het zou voor banen zorgen in de armste county van het Verenigd Koninkrijk.

Curtis draaide zich om van de kaart en wierp Geoffrey een blik toe van ‘schouders eronder’. Hij zei: ‘Haal ze over, Henshaw. Als we de investeerders geen echte vooruitgang kunnen laten zien, ziet het er voor ons allebei somber uit.’

Newlyn Cornwall

‘Ik krijg hier waarschijnlijk vervelende reacties op, maar ik hoop dat jullie inmiddels weten dat ik het heel belangrijk vind om precies te zeggen wat ik denk. Dus daar komt het: ik ben ervan overtuigd dat het ware feminisme neerkomt op iets behoorlijk simpels. Een vrouw kan zichzelf niet definiëren als een feminist als ze zich

tegelijkertijd toestaat het seksuele, emotionele of psychologische speeltje van een man te worden. Ongeacht hoe “bevrijd” van conventionele mannelijkheid een man zichzelf ook beschouwt of zelfs openlijk presenteert, de maatschappij heeft hem geconditioneerd om naar een persona te streven – of die zelfs compleet te omarmen – die macht uitstraalt ten koste van gevoeligheid, inlevingsvermogen, zelfopoffering en consideratie. Dus als een man niet geboren wordt met de neiging tot narcisme – en er is niet echt een manier om te bewijzen dat narcisme deel uitmaakt van iemands DNA – zal de maatschappij wel zorgen dat hij het ontwikkelt. Genotzucht in elke vorm, maar vooral seksuele genotzucht, domineert de mannelijke manier van denken. De combinatie van narcisme en seksuele genotzucht reduceert zodoende de betrekkingen tussen mannen en vrouwen tot een sport die wel wat op “vissen vangen en terugzetten” lijkt, waarbij de vrouw wordt binnengehaald voor het genot van de man...’

‘Wacht! Wácht! Ik laat hem uit mijn handen vallen, Cress.’

Het geluid van meerdere mensen die de trap op kwamen onderbrak niet alleen de stroom van Gloriana Lobbs woorden, maar ruïneerde ook de video zelf. Ze was niet erg goed in monteren – of liever gezegd, ze bakte er niets van – dus ze moest nu opnieuw beginnen zodra het stil was in het gebouw. Het zou aardig zijn geweest, dacht ze, als die verdomde hospes van haar verteld had dat een nieuwe huurder de zit-slaapkamer tegenover de hare zou betrekken. Die had maanden leeggestaan, en hij was zo klein dat ze gehoopt had dat dat zo zou blijven.

Ze tikte op haar smartphone om de opname stil te zetten en haalde hem van het statief. Het was de drieëntwintigste aflevering van haar vlog. Ze was begonnen zichzelf op te nemen voor *Unburden* sinds ze die ‘schat van een man’ van haar moeder had ontmoet, omdat ze er met haar hoofd niet bij had gekund waarom haar

moeder na alle ellende die ze van haar echtgenoot over zich heen had gekregen zelfs maar even had gedacht aan de mogelijkheid om óóit weer een man in haar leven toe te laten. *Unburden* was een manier voor Gloriana om te documenteren hoe ze zich voelde terwijl ze getuige was van de manier waarop haar moeder stap voor stap werd verleid. Ze had haar gedachten op social media gepost en zou wel zien wat ervan kwam. Ze was tot de slotsom gekomen dat er kennelijk vrouwen waren die moesten worden opgevoed, en dat ze dan misschien niet tot haar moeder kon door-dringen, maar dan toch op z'n minst iemand anders kon bereiken.

En of ze dat gedaan had. Op dit moment had ze ruim 92.000 volgers om dat te bewijzen. En massa's commentaren. Plus aanbiedingen van vrouwen die popelden 'om hun verhaal te doen' zodat andere vrouwen van alle leeftijden 'eindelijk zouden inzien' wat hun kon overkomen zodra ze zich aan een man overleverden.

De vlog was dus een daverend succes, al was Gloriana er wel achter gekomen dat social media naar meer snakten dan ze had verwacht. De ene vlog vroeg om nog eentje, en dan weer een. Het beest was gulzig, en het was de bedoeling dat zij het te eten gaf. Ze kwam er al snel achter dat uit haar eigen leven putten maar een van de manieren was om met het noodzakelijke voer aan te komen. Interviews doen was ook een manier, maar dan had ze wel de juiste setting nodig om die in op te nemen, en betere apparatuur. De wetenschap dat er andere vrouwen waren die maar al te graag een bijdrage leverden, was tot nu toe erg nuttig geweest om haar gedachten over gezin, relaties tussen mannen en vrouwen, ouderschap, echtscheiding en buitenechtelijke affaires op gang te houden.

Maar als ze midden in de opname voor een vlog zat, vond ze onderbrekingen verschrikkelijk. En uit het lawaai buiten haar zit-slaapkamer was af te leiden dat ze haar video's voortaan midden

in de nacht moest opnemen, of daar gewoon maar helemaal een andere locatie voor moest zoeken.

Ze deed het licht uit en liep naar de deur, waar ze een mannenstem vanaf de trap hoorde zeggen: ‘Jezus, Cressida, je hebt die troep toch niet allemaal nodig?’

Gloriana deed de deur open en zag bovenaan de trap een aantrekkelijke jonge vrouw staan, met haar handen in de zij. Ze was lang en slank, en liet het grootste deel van haar gebruinde benen zien. Die leken erop te wijzen dat er in de winter enige tijd was doorgebracht in een klimaat dat behoorlijk verschilde van wat je in Cornwall kon verwachten, en hetzelfde gold voor haar gezicht, toen ze zich omdraaide bij het geluid van Gloriana’s deur die opening. Over haar neus tot op haar wangen waren lichte sproetjes verspreid en haar borst liet het soort bruin zien van iemand die het topless zonnebaden heeft omhelsd. Ze zei: ‘Hé hallo. Jij bent vast Gloria.’

Gloriana corrigeerde haar met: ‘Het is eigenlijk Gloriana, Gloriana Lobb.’

‘O, echt? Het spijt me vreselijk.’ Ze tikte met haar vingers op haar voorhoofd bij wijze van bestraffing. ‘Als ik je nog eens Gloria noem, moet je me maar met een vochtige handdoek om de oren slaan. Ik ben trouwens Cressida. Cressida Mott-King. Ik kom hier wonen.’ Ze lachte en zei: ‘Maar dat heb je vast al gehoord. We maken nogal lawaai. Dit is Nathaniel.’

‘Hallo Nate,’ zei Gloriana. Ze verplaatste nadrukkelijk haar blik van zijn veel te knappe gezicht naar Cressida en weer naar hem. ‘Jij bent wel de laatste die ik hier zou verwachten.’

‘O. Kennen jullie elkaar?’ Net als Gloriana keek Cressida intussen van de een naar de ander.

Het viel Gloriana op dat ze verbijsterd klonk. Nogal logisch, want het laatste onderwerp dat Nate Jacobs ooit zou aansnijden in

het gezelschap van een aantrekkelijke jonge vrouw was zijn partner, Jessica – Jesse – McBride. Ze zei: ‘We zijn elkaar een paar keer tegengekomen. Hier en daar. Newlyn is nou niet echt een levendige metropool, waar of niet, Nate?’

‘Absoluut niet,’ zei Nate. Hij hield net iets te lang oogcontact met Gloriana. Hij daagde haar uit, en dat wist ze maar al te goed.

‘We delen de keuken,’ liet Cressida haar totaal overbodig weten. ‘Hopelijk vind je niet dat ik te veel rotzooi maak.’

‘Dat zal wel loslopen,’ zei Gloriana, ‘zolang je maar van mijn roomijs afblijft. Ik kook niet zo vaak. Ik ben eerder een magnetronmeid.’

‘Ik ook,’ zei Cressida giechelend. ‘Maar goed, ik hoop dat we je niet te erg hebben gestoord. Alleen hebben we dat vast juist wél gedaan, hè? Ik zal echt mijn best doen om je verder niet te storen. Dat zweer ik. Als ik aan het werk ben, luister ik naar podcasts, maar ik zal het volume op een redelijk niveau houden. Beloofd. Nate wil eigenlijk niet dat ik podcasts afspeel, maar ik merk dat ze me helpen minder kritisch op mijn eigen werk te zijn. Ik ben trouwens kunstenaar.’

‘En ik heb zo’n idee dat Nate... je docent is?’

‘Klopt! Ik zit op de kunstacademie en Nate... Nou ja, dat weet je vast al, hè? Ik krijg les van hem.’

‘Meen je dat nou?’ *Les waarin?* wilde Gloriana zeggen, maar ze hield zich in en zei in plaats daarvan: ‘En nu helpt hij je met verhuizen. Dat is echt heel aardig, maar het gaat wel even wat verder dan wat er van je verlangd mag worden, Nate. Ga je Cressida hier ook... lesgeven?’

Nate kneep zijn ogen toe. Cressida antwoordde: ‘O, vast niet. Ik reis op en neer naar de kunstacademie. En jij? Ben jij ook kunstenaar?’

‘Ik heb een winkel in Mousehole,’ zei Gloriana. Ze keek op haar

horloge. ‘En ik kom nog te laat om de zaak te openen als ik nu niet...’

‘Een winkel?’ zei Cressida. ‘Wat geweldig. Ik heb altijd een winkel willen hebben. Hoe heet die? Wat verkoop je? Ik wil graag langskomen wanneer ik eindelijk wat vrije tijd heb, als dat ooit een keer gaat gebeuren. Ik kan vast wel de bus nemen, hè Nate?’

‘Je kunt er zo ongeveer naartoe lopen,’ zei hij. ‘Het is niet zo ver.’

‘Nate kan je zelfs wel de weg wijzen,’ zei Gloriana. ‘Hij is zo af en toe in Mousehole.’

‘Is dat zo? Echt waar, Nate?’ En toen tegen Gloriana: ‘Hoe heet de winkel?’

‘Vintage Britannia,’ antwoordde ze. ‘Aan Portland Place. Het is heel makkelijk te vinden, want het is vlak naast het koffietentje Wedge o’ Cheese.’

‘Mousehole en Wedge o’ Cheese.’ Cressida lachte. ‘Jij gaat me bij Vintage Britannia zien. Ik ben totaal weg van vintage.’

Gloria glimlachte, knikte en liet hen verdergaan met hun verhuisklus. Ze vroeg zich af of Jesse ook maar iets wist van het feit dat Nate zo ruimhartig hulp bood aan Cressida Mott-King. Ze gokte van niet.

Trevellas

Cornwall

Op weg naar Lobb’s Tin & Pewter besloot Geoffrey Freddie te belten. Ze had geen eigen smartphone meer – daar had haar woevende vader pijsnel voor gezorgd na Geoffreys voortijdig afgebroken gesprek met hem – maar hij had het nummer van haar vriendin Sarah, en hij had goede hoop dat Freddie in de buurt van die jongedame zou zijn, zodat ze elkaar even konden spreken.

Er was niemand op de weg, dus belde hij het nummer onder het rijden. Geen goed idee, en dat wist hij, maar de manier waarop hij

de zaken tussen Freddie en hem erbij had laten liggen zat hem dwars en hij kon haar niet uit zijn hoofd zetten. Hij wist zeker dat hij alleen met een telefoontje een eind zou kunnen maken aan het 'alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft Geoffrey' dat in zijn hoofd rondzong en het hem lastig maakte om zich te concentreren op de kwestie hoe hij de eigenaar van Lobb's Tin & Pewter zou kunnen overhalen om zijn land te verkopen. Bovendien wilde Geoffrey de toestand tussen Freddie en hem liever niet zo laten als waarin die de avond tevoren noodgedwongen was beland. Hij hield van haar, ze was absoluut zijn zielsverwant, maar dat moest hij haar dag in, dag uit vertellen om haar angst tot bedaren te brengen. Hij was van plan om precies dát te doen – hij aanbad haar immers, toch? – maar hij moest toegeven dat het soms heel erg vermoeiend was om met een tiener om te gaan.

Hij kwam bijna frontaal in botsing met een Alfa Romeo toen hij zijn telefoon vroeg om Sarahs nummer te bellen. Waarom zou iemand in vredesnaam harder dan dertig kilometer per uur rijden op die vervloekte wegen in Cornwall? Die bijna-botsing kon hem echter niet van zijn missie afbrengen. Er werd opgenomen. Alleen bleek Freddie op dit moment in de verste verte niet bij Sarah in de buurt te zijn. Sarah lag in bed met haar vriend, en ze waren bezig met de daad en voelden zich niet geroepen om daarmee te stoppen toen Sarah opnam. Op de achtergrond hoorde hij ritmisch gehijg en Sarah zelf was ook behoorlijk ademloos toen ze hem vertelde dat Freddie niet in de buurt was, waarop een mannenstem 'Dat mag ik verdomme hopen' gromde en Sarah 'O, ooo' hijgde.

Geoffrey maakte zo snel mogelijk een eind aan het telefoonsprek. Hij hoefde niet zo nodig herinnerd te worden aan wat hij zelf zo wanhopig miste terwijl hij in dit godvergeten gat ergens in het vk aan het ploeteren was. Hij vroeg zich af hoe hij ooit in deze afgrijselijke situatie beland was – oké, oké, de plek zelf was best

schattig als ze even haar best deed, en hij wist dat hij dankbaar moest zijn voor de baan, alleen was dit soort werk nooit onderdeel geweest van zijn levensplan – maar hij wist het antwoord daarop al, aangezien dat de vorm had van een zeventienjarig meisje dat bij zijn geologieleszing binnenwandelde en zijn hart trof als een bliksemschicht van Zeus. Fredrika von Lohmann heette ze. Brits van geboorte, Pruisisch (of dat beweerde de angstaanjagende meneer Von Lohmann in elk geval) qua afkomst. Ze was oogverblindend mooi, precies het soort vrouw (Geoffrey had haar altijd beschouwd als een vrouw, geen meisje, geen tiener, zelfs geen jongvolwassene, aangezien dat alleen maar de schuldgevoelens zou aanwakkeren die hij anders zou kunnen hebben omdat hij verliefd op haar was) dat Geoffrey van een afstand zou hebben bewonderd en begeerd als hij van haar leeftijd was geweest. Aangezien hij dat niet was, aangezien hij tien jaar ouder was en docent aan haar middelbare school – en niet te vergeten op dat moment getrouwd – had hij zich voorgehouden dat een beetje flirten niet echt serieus zou worden genomen, niet door Freddie, en ook niet door anderen.

Allemaal gedane zaken die zoals bekend geen keer nemen. Ze had hem te spreken gevraagd om te informeren naar de kansen van een vrouw op een loopbaan in de geologie (zie je wel, had hij zichzelf vaak voorgehouden, zij had zichzelf ook als een vrouw beschouwd!), ze hadden samen koffiegedronken in de studentenruimte, en toen nog een koffie met een chocoladecroissant erbij, die ze hadden gedeeld, en het moest gezegd worden dat er over en weer sprake was van overspringende vonken. Die probeerde hij dapper te negeren, om weerstand te bieden aan haar magnetische aantrekkingskracht, haar Freddie-achtigheid, maar het werd hem uiteindelijk te machtig. Het draaide uit op even een knuffel of drie. De knuffels draaiden uit op een enkele kuisse kus. Die kus leidde

tot andere kussen, die uitdraaiden op een paar complete zoenen inclusief dwalende handen en tongen, die uitdraaiden op zijn besluit om aan zijn vrouw op te biechten dat er 'een ander' was. (Haar reactie 'Een andere wat?' gaf duidelijk aan hoe weinig Pepper zich bewust was van de nuances in hun huwelijk.) Dat alles draaide uiteindelijk uit op zijn beslissing om met Freddie's ouders te gaan praten, om hen te overtuigen van de eerbaarheid van zijn gevoelens, en nog belangrijker: zijn intenties met hun enige kind. De rest van de geschiedenis was dat meneer Von Lohmann een sloopkogel op Geoffreys leven losliet, of liever gezegd de tweede sloopkogel die zijn leven te verduren kreeg, aangezien Geoffrey zelf de eerste sloopkogel had losgelaten.

Maar hoeveel kerels in zijn positie zouden zo oprecht omgaan met liefde? hield Geoffrey zich voor. Vast en zeker niet één. Freddie had rein willen blijven, en tot op dit moment was ze ook (in elk geval strikt genomen) nog steeds een onbevleete maagd. Ze wilde in het wit gekleed gaan, had ze hem verteld. Ze wilde oprecht in het wit gaan. *Ik weet dat dat de toestand – tussen jou en mij bedoel ik – moeilijk voor je maakt, Geoff.*

Dat was verdomme ook zo. En dat hij haar niet op die manier kon bezitten, had er alleen maar voor gezorgd dat hij nog meer naar haar verlangde. En als haar ouders net zo weinig contact met de moderne tijd hadden als Freddie zelf blijktbaar – volgens hem had hij van zijn leven nog nooit een maagd van boven de vijftien ontmoet – dan betekende dat dat Freddie's ontmaagding vast niet ging plaatsvinden zolang ze nog aan haar zesde jaar op school bezig was, waar ze op dit moment zat en zich gereedmaakte om zich bij de universiteit aan te melden om een graad in landschapsarchitectuur te halen (de geologie was kennelijk van de baan).

Nadat meneer Von Lohmann ervoor had gezorgd dat Geoffrey

Henshaw op staande voet werd ontslagen en compleet kapotgemaakt was vanwege zijn relatie met een van zijn leerlingen, had hij Freddie beloofd dat ze best kon trouwen met die 'vervloekte schurk' – dat soort verouderde termen hadden wel zo hun charme, hield Geoffrey zich voor – als ze klaar was met haar opleiding, oftewel als ze was afgestudeerd aan de universiteit. 'Maar dat duurt nog jaren,' had Freddie uitgeroepen. 'Straks hou je niet meer van me, Geoff. Dat weet ik wel zeker.'

Om zijn liefste gerust te stellen hadden ze elke avond aan de telefoon met elkaar gepraat, tot Freddie's vader daar een stokje voor stak door te weigeren voor haar telefoon te betalen. Daarna hadden ze elkaar gesproken als Freddie kans zag de telefoon van iemand anders te pakken te krijgen, of geld bij elkaar te schrapen om een goedkoop wegwerptelefoontje te kopen. Soms spraken ze elkaar alleen om elkaar 'welterusten, liefste' te wensen. Soms spraken ze elkaar om verslag te doen van wat ze die dag hadden gedaan. Soms hadden ze het over hun toekomst: wat voor bruiloft wilden ze hebben? Waar zouden ze gaan wonen? Hoeveel kinderen wilden ze? Al met al zorgde het voor een wringende, heftige pijn in zijn hart. In het begin. *Freddie, Freddie, Freddie*, klonk het in zijn hoofd als een liedje dat hij niet kon en wilde vermijden.

Geoffrey was zo diep in zijn gedachten aan Freddie verzonken dat hij bijna de afslag miste die hem naar Trevellas zou voeren. Hij trapte abrupt op de rem, dankbaar dat er niemand achter hem zat, zwaaide naar rechts en vervolgens alsmaar omlaag door de talloze zigzaggen in een hobbelige weg die zo smal was dat hij bad dat hij geen ander voertuig zou tegenkomen en die richting St. Agnes weer alsmaar omhoogging. Ten slotte bereikte hij het pad naar het terrein waar Lobb's Tin & Pewter gevestigd was. Dit pad leidde net als elke andere route door deze county langs hoge, kale hagen die overgroeid waren met braamstruiken en woest groeiende klimop,

met hier en daar gele speenkruidbloempjes. Zanglijsters schoten de hagen in en uit, ongetwijfeld om hun jongen in zorgvuldig verborgen nesten voedsel te brengen. Ten slotte splitste het pad zich op. Een deel liep verder door, het andere leidde naar een hek dat de ingang vormde naar Lobb's Tin & Pewter. Dit pad voerde hem mee op een hobbelige rit tussen de ene na de andere berg steenafval door, waar zich te midden van de brokstukken hei had gevestigd op plekken die gunstige omstandigheden boden. Hier en daar hadden eekhoorns een hol, en God mocht weten hoeveel kolonies konijnen kans zagen hier te overleven.

Toen hij zijn auto had geparkeerd in de buurt van de cottage waar Michael Lobb en zijn jonge vrouw woonden, hoorde Geoffrey het gedreun van de kaakbreker die ongetwijfeld bezig was stenen te vermorzelen: de eerste stap in het tinwasproces zodra de grote stenen van ergens in de omgeving bijeen waren gebracht. Alleen stond de graafmachine niet op zijn normale plek aan één kant van het kwadrant waarin alle gebouwen waren ondergebracht. Daaruit leidde hij af dat er weliswaar iemand aan het werk was op het terrein waar de stenen verwerkt werden, maar dat iemand anders de graafmachine gebruikte bij een van de alluviale afzettingen en rotsspleten waarvoor Michael Lobb een vergunning had om er kassiteriet, zand en andere stenen te verzamelen. Het licht was aan in de reusachtige steensmelterij en de werkplaats ernaast, waaruit was af te leiden dat Michael Lobb zelf waarschijnlijk binnen was.

Toch dacht Geoffrey dat het beter was om eerst in de cottage naar hem op zoek te gaan. Als Lobb inderdaad aan het werk was, gaf dat Geoffrey de kans om eerst even met de echtgenote te babbelen. Hij had het idee dat het wel zou helpen als hij haar liet weten dat hij er weer was, in de hoop dat hij haar kon overhalen het idee van een dubbel en dwars verdiend pensioen aan haar man te ver-

kopen, om nog maar te zwijgen van haar eigen dubbel en dwars verdiende verhuizing uit dit weinig appetijtelijke optrekje.

De cottage waar Lobb en zijn vrouw woonden was zowel oeroud als klein. Bij eerdere bezoeken had Geoffrey gehoord dat Michael en zijn broer hier allebei waren opgegroeid, en hij vond het nog steeds ongelooflijk dat een gezin van vier personen in harmonie kon samenwonen terwijl ze zo krap behuisd waren. Maar kennelijk hadden ze dat wel gedaan, en hetzelfde gold voor Michael Lobb en zijn eerste vrouw en hun twee kinderen. Dat was de familiegeschiedenis waaraan Michael Lobb zich vastklampte, had zijn huidige echtgenote aan Geoffrey uitgelegd. Michael was nu eenmaal sentimenteel. Als Cornwall EcoMining werkelijk geïnteresseerd was in de aankoop van het perceel, had ze gezegd, dan moesten ze een manier bedenken om met die sentimentaliteit om te gaan.

Toen Geoffrey op de deur van de cottage klopte, reageerde er niemand. Hij klopte nogmaals, nu wat harder, met hetzelfde resultaat. Hij stapte achteruit om de ramen van het huis eens goed te bekijken, maar die staarden uitdrukkelingsloos naar hem terug. Dus, concludeerde hij, werd het de smeltschuur en de werkplaats. Hij draaide zich om en liep over de binnenplaats die kant op, en op dat moment viel het hem op dat de auto van Lobb niet op zijn normale plek stond. Dat kon weleens verklaren waarom de echtgenote afwezig was.

Er waren twee deuren in het grote stenen gebouw: een grote schuifdeur die in de zomermaanden voor frisse lucht in het gebouw zorgde, en een gewone deur die op dit moment niet op slot was maar wel leek te klemmen. Hij moest hem met zijn schouder openduwen, maar dat wilde hij liever niet onaangekondigd doen. Hij bonsde met zijn vuist op het hout, riep hallo, maar kreeg geen antwoord. Hij stond op het punt een blik te werpen door een beslagen raam even verderop toen het dichterbij komende geronk

van een fors voertuig dat naar een lagere versnelling schakelde de terugkeer van de graafmachine aankondigde.

Geoffrey keerde zich met een ruk om en zag dat het voertuig werd bestuurd door een al wat oudere man die het in de gewenste positie manoeuvreerde en niet ver van de tinwasserij een lading stenen deponeerde. Toen dat was gebeurd, knikte de man naar Geoffrey, reed de graafmachine achteruit over de binnenplaats en zette hem behendig neer op de open plek waar het geval altijd stond als het niet in gebruik was. Geoffrey had hem vaker gezien maar had nooit zijn naam vernomen. Hij was duidelijk een werknemer, en een paar jaar ouder dan Michael Lobb. Toen hij vanuit de graafmachine op de grond sprong, deed hij dat behoedzaam. Hij had een beschermende overall aan die onbedoeld zijn scheve ruggengraat benadrukte: mogelijkermijze het gevolg van ouderdom of te veel jaren lichamelijke arbeid. Hij zag Geoffrey, maar deed verder niets om hem te groeten. In plaats daarvan schudde hij een sigaret uit een half geplet pakje en stak hem met een goedkope plastic aansteker aan.

Er kwam een andere man door een poort in de buurt van de stapel stenen die daar was gestort. Deze figuur had Geoffrey nooit eerder gezien, een veel jongere man van omstreeks Geoffreys leeftijd. Toen hij Geoffrey zag, bleef hij abrupt staan en zette zijn honkbalpet af. Hij keek van Geoffrey naar de oude kerel en leek op verdere instructies te wachten.

Geoffrey stelde zich aan deze laatste voor. In ruil kreeg hij diens naam te horen: Bran Udy. Geoffrey vertelde dat hij op zoek was naar meneer Lobb en met een knik gaf Udy aan dat Michael in de schuur aan het werk was, en hij vertelde erbij dat hij daar al was vanaf vroeg in de ochtend, toen hij – Bran – en de ‘jongen’ op hun werk arriveerden. Toen Geoffrey hem liet weten dat hij zowel bij de cottage als bij de werkplaats had aangeklopt, fronste Bran zijn

voorhoofd. 'En de auto is ook weg,' zei Geoffrey. 'Is hij misschien met mevrouw Lobb ergens heen?'

Bran leek deze suggestie even van alle kanten te bekijken voordat hij zei: 'Niet erg waarschijnlijk om deze tijd. Bent u bij de cottage geweest?'

'Zoals ik al zei.'

Bran richtte zich tot de jongere man en zei: 'Heb jij hem vanochtend gezien?'

Zonder een woord te zeggen schudde die zijn hoofd. Hij verplaatste zijn gewicht naar zijn andere voet en duwde zijn bril met dikke brillenglazen omhoog op zijn neus. Hij had werkhandschoenen aangehad, maar had die inmiddels uitgetrokken en hij sloeg er nu mee tegen zijn handpalm. Hij leek op iets van instructies te wachten. Hij straalde iets ongemakkelijks uit, wat nog versterkt werd door zijn slechtzittende kleren, en Geoffrey begon zich af te vragen of de gozer misschien wat traag van begrip was. De jongeman keek van Geoffrey naar Bran en liet zijn hoofd zakken.

'Breng die lading maar naar de kaakbreker,' zei Bran Udy. Toen de jongeman niet in beweging kwam, verhief Udy zijn stem: 'Je hebt me toch wel gehoord, Goron?' waarop Goron knikte. Hij ging op weg naar een kruiwagen, zette zijn pet op, trok zijn handschoenen aan, en reed ermee naar de stenen die Bran net had gestort. De lucht was verkleurd van blauw naar grijs naar dreigend, en de wind waaide uit het zuidwesten. De eerst zo stralende dag was versomberd tot de dreiging van regen.

Bran Udy voegde zich bij Geoffrey bij de deur naar de schuur annex werkplaats. Net als Geoffrey trommelde hij er met zijn vuist op. Toen zette hij zijn schouder ertegenaan. Met een gepiep dat klonk als metaal tegen metaal zwaaide de deur open. Terwijl ze beiden naar binnen stapten, riep Bran: 'Mike?'

De ruimte was helder verlicht en overmatig warm dankzij vier elektrische kacheltjes die verspreid stonden opgesteld. Er hing een koperachtige geur in de lucht, en ergens vandaan klonk zachtjes jazz. De dichtstbijzijnde ruimte was in twee afdelingen opgedeeld: een soort showroom met een van een glazen bovenkant voorziene toonbank waarin een selectie voorwerpen stond opgesteld die ofwel van zilverkleurige tin of van peauter waren gemaakt: sieraden, kandelaars, gespen, messen, briefopeners, ceremoniële dolken, melkkannetjes en suikerpotten, siertheepotten. Daarachter was de werkruimte, waar op een werktafel een met een speaker verbonden smartphone lag die de muziek verzorgde.

Wat er echter ook achter de toonbank was, was de bron van de kopergeur die in de lucht hing. Michael Lobbs lichaam lag op de grond uitgespreid in een verschrikkelijke plas bloed.

Trevellas Cornwall

‘Niets aanraken.’ Geoffrey had genoeg politieseries op de televisie gezien om te weten dat een plaats delict – en de toestand waarin de onmiddellijke omgeving van het lijk van Michael Lobb verkeerde wees er beslist op dat dit een plaats delict was – nooit ofte nimmer mocht worden beroerd totdat de politie arriveerde.

Bran riep terug: ‘Hij heeft hulp nodig!’

‘Blijf uit de buurt, zeg ik je. Hij is niet meer te helpen.’ Geoffrey bleef niet wachten om te zien of Bran Udy deed wat hij zei. In plaats daarvan worstelde hij met zijn telefoon, die op een of andere manier in zijn broekzak was komen vast te zitten. Toen hij eindelijk de telefoon los had gekregen, tikte hij het alarmnummer in. Achter hem hoorde hij Bran zeggen: ‘Hij is overleden.’ Hij keek om en zag dat de man zijn waarschuwing om bij het lichaam vandaan te blijven volslagen had genegeerd. Bran zat met één knie in

de plas bloed en hield drie vingers tegen Michael Lobbs hals gedrukt. Geoffrey vloekte zacht.

Nadat de telefoon vijf keer was overgegaan en zijn bloeddruk inmiddels een behoorlijk gevaarlijk niveau moest hebben bereikt, werd er opgenomen bij de hulpdiensten, en de stem van een vrouw vroeg hem wat de aard van het noodgeval was. Om onnavolgbare redenen zorgde dat ervoor dat er gelach uit zijn binnenste kwam opborrelen. Op het randje van hysterie, dacht Geoffrey. Hij was een ernstiger geval dan de heldin in een victoriaanse roman. Hij slaagde erin uit te brengen: 'Er is hier een dode kerel... En bloed. Literen bloed.'

'Waar?'

'Overal om het lichaam heen,' zei Geoffrey.

'Ik bedoel: waar bent u, meneer.'

'In de buurt van Trevellas.'

Achter zich hoorde Geoffrey Bran zeggen: 'Zeg maar Lobbs Tin & Pewter.' Dat herhaalde hij tegenover de dame van de hulpdiensten.

'Weet u zeker dat hij dood is?' vroeg de centralist.

Geoffrey draaide zich om naar Bran, die zijn vingers weer tegen de hals van Michael Lobb had gelegd. Bran schudde zijn hoofd en wierp Geoffrey een blik toe. 'Geen hartslag,' zei hij. 'Geen ademhaling.'

Geoffrey bracht dit over aan de centralist van de hulpdiensten, die vervolgens vroeg: 'En ziet u wonden? Is er een wapen? Hoe ligt zijn lichaam?'

Waarop hij antwoordde: 'Waarom moet u dat verdomme weten? Stuur gewoon een paar agenten. Een ambulance. Een arts. Stuur wie dan ook, maar doe gewoon iets.'

De centralist wist echter niet van ophouden. 'Als u me precies kunt vertellen waar u bent, meneer...'